

Arrest

nr. 88 165 van 25 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, haar voogd J. ABEN, en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat H. CILINGIR, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van het dorp Langar Khel in het district Hisarak gelegen in de provincie Nangarhar afkomstig te zijn. U bent ongeveer 17 jaar oud en dus minderjarig. U bent een Pasjtoen van etnische origine. Uw familie oefent sinds enkele generaties het beroep van kapper uit. Toen u kind was werd uw vader door de taliban vermoord omdat hij weigerde te stoppen met zijn activiteiten als kapper. Uw oudere broer X heeft later de kapperszaak overgenomen. Toen u wat ouder werd bent ook u als kapper beginnen werken. Twee tot drie maanden nadat u in de zaak begonnen was kregen uw broer en u een dreigbrief van de taliban omdat zij geen speciale kapsels tolereren en tegen het scheren van baarden zijn. U ging met deze brief naar de autoriteiten, die u echter zeiden dat er geen probleem was. Na een paar dagen ontvingen jullie een tweede brief. Uw broer ging ook daarmee naar de autoriteiten, die de bedreigingen opnieuw niet ernstig namen. Na enkele dagen

ontvingen jullie een derde brief. Hiermee ging uw broer niet meer naar de autoriteiten. De dag nadat jullie de derde dreigbrief van de taliban hadden ontvangen vertrok uw broer naar jullie kapperszaak. Hij vertrok voor u. Toen u bij de winkel aankwam zag u mensen wiens gezicht bedekt was. Ze hadden uw broer geboeid. U keerde om en liep terug naar huis. Daar vertelde u uw moeder over het incident, die het besprak met haar broer, uw oom. U verborg zich in het huis van uw oom omdat ook uw naam in de dreigbrieven genoemd werd. Uw oom ging poolshoogte nemen in de bazaar. Toen hij terugkwam vertelde hij dat de kapperszaak open was maar dat uw broer niet aanwezig was. U bleef nog drie dagen in huis. Uw oom regelde een smokkelaar en nam u mee naar Jalalabad. U bent via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk naar België gereisd. U denkt dat u ongeveer twee maanden onderweg bent geweest. Op 9 mei 2011 heeft u bij de Belgische asielinstanties een asielaanvraag ingediend. U heeft tot op heden geen informatie over het lot van uw broer. U verklaart niet terug te kunnen keren naar Afghanistan omdat u de taliban vreest."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.2. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

"Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw vertrek naar België in het dorp Langar Khel gelegen in het district Hisarak gewoond heeft. Gevraagd of u zich, buiten de door u vermelde overstroming, nog een andere natuurramp herinnert in het district, stelt u zich niets te herinneren. Wanneer het Commissariaat-generaal u dan expliciet de vraag stelt of u zich een aardbeving herinnert stelt u nogmaals dat u zich dit niet herinnert (cgvs p.14). Dit is bijzonder opmerkelijk aangezien in april 2009, ongeveer twee jaar voor uw beweerd vertrek uit Afghanistan, twee zware aardbevingen met een magnitude van 5.1 en 5.5 op de schaal van Richter plaats hadden in Hisarak en Sherzad, het naburig district. Gezien de kracht van de aardbevingen en de schade die er het gevolg van was zou u zich deze aardbevingen moeten herinneren. En zelfs indien u de schokken niet zelf gevoeld zou hebben, wat gezien de kracht bijzonder weinig waarschijnlijk geacht mag worden, zou u toch indirect kennis moeten hebben gekregen van de aardbeving. Gezien uw dorp niet volledig afgelegen ligt maar slechts op enkele kilometers van het districtscentrum gelegen is (cgvs p.12) en uw broer daar een kapperszaak uitbaatte (cgvs p.4), een plek waar allerlei nieuwtjes worden uitgewisseld, zou u toch zeker gehoord moeten hebben van de aardbeving. Gevraagd of u zich veiligheidsincidenten herinnert uit uw district van de laatste jaren voor uw vertrek vertelt u over een aanslag op het districtshuis een jaar voor uw vertrek en stelt u dat dit incident op de 25ste dag van de maand ramadan plaatsvond. U stelt ook dat het districtshuis recent gerenoveerd werd (cgvs p.13). Wanneer het Commissariaat-generaal u echter vraagt wat u juist bedoelt met "recent gerenoveerd" en u vraagt of u dan 10 jaar geleden bedoelt of twee jaar geleden geeft u aan dat u dit niet in de tijd kunt situeren. Ook wanneer tijdens het gehoor duidelijk wordt gemaakt dat er niet van u verwacht wordt dat u een exacte datum kunt geven en u opnieuw de vraag wordt gesteld blijkt dat u deze renovatie niet in de tijd kunt situeren (cgvs p.13-14). Dit is bijzonder opmerkelijk en doet vermoeden dat de kennis die u over de aanslag op het districtshuis heeft niet authentiek, maar (foutief) ingestudeerd is. Als het Commissariaat-generaal immers informeert hoe het komt dat u deze aanslag zo duidelijk in de tijd kunt situeren terwijl u op andere momenten van het gehoor aangeeft geen kennis van de kalender en data te hebben geeft u als verklaring dat u op dat moment aan het vasten was en dat u nog vijf dagen moest vasten (cgvs p.14). Uit de ter beschikking zijnde informatie blijkt echter dat er gevechten plaats hadden in de buurt van het districtshuis op 28 augustus 2010 en dat de ramadan, de vastenperiode die een maand duurt, in 2010 begon op 11 augustus en eindigde op 10 september. De gevechten hadden dus ongeveer halfweg de periode van de ramadan plaats en niet op de 25ste dag van deze maand ramadan. Ten slotte mogen ernstige vragen gesteld worden betreffende uw verklaringen dat u bent opgegroeid in een familie die sinds generaties het beroep van kapper uitoefenen in Afghanistan, en een eigen kapperszaak hadden in het district Hisarak van de provincie Nangarhar. Wanneer het Commissariaat-generaal informeert hoe uw klanten konden uitleggen welk kapsel ze verlangden stelt u dat uw klanten jullie de naam van een kapsel voorlegden. Gevraagd of u zulke namen kunt noemen stelt u dan weer dat er geen specifieke namen waren (cgvs p.8). Wanneer het Commissariaat-generaal u daarop confronteert met de namen van bekende Afghaanse haarstijlen, waaronder een haarstijl die door de taliban verboden werd, blijken deze u niets te zeggen (cgvs p.8-9). En hoewel u verklaart problemen te hebben met de taliban vanwege de te westerse stijl in de kapperszaak van uw familie, blijkt u de talibanvoorschriften betreffende de lengte van de baardgroei niet te kennen (cgvs p. 11). Volgens u moest de baard volgens de taliban zo lang mogelijk zijn terwijl uit informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de taliban eisten dat de baard minsten een vuist lang was, gemeten vanaf de kin. Ook blijkt u geen kennis te

hebben van de sociale positie van kappers in de Afghaanse samenleving in het verleden en de toch wel uitzonderlijke taken die hen daardoor toebedeeld werden, onder meer bij huwelijken en begrafenissen (cgvs p. 9). Dit ondanks dat u verklaart dat uw familie sinds generaties het beroep van kapper uitoefent (cgvs p. 7). Bijzonder opmerkelijk is dat u de prijzen van de diensten in uw kapsalon enkel kunt weergeven in Pakistaanse rupee (cgvs p.8). Zelfs wanneer het Commissariaat-generaal u expliciet vraagt de prijzen in de Afghaanse munt te geven bent u hier niet toe in staat. De verklaring die u hiervoor geeft, dat in uw gebied meestal de Pakistaanse rupee gebruikt wordt en dat het meestal uw broer was die het geld ontving (cgvs p.10), kan niet als verklaring voor uw gebrek aan kennis van de prijzen in uw eigen zaak worden weerhouden. Het Hisarak district, waar u beweert van afkomstig te zijn, is het meest westelijk gelegen district van de provincie Nangarhar en grenst aan de provincie Kaboel. Van iemand die beweert uit dit gebied afkomstig te zijn en daar een zaak te hebben uitgebaat met zijn familie mag verwacht worden dat hij vertrouwd is met de prijzen van de diensten in deze zaak in de nationale munt. Het is eveneens ongerijmd dat u, die als argument voor het ontbreken van uw kennis van de prijzen in de nationale munt in uw zaak aanvoert dat de afghani niet veel gebruikt wordt tijdens het gehoor wel redelijk vlot alle Afghaanse munten en biljetten kunt opsommen. Ook de hogere coupures van 500 en 1000 afghani kon u vlot opnoemen (cgvs p.10), vermoed mag worden dat deze coupures nochtans nauwelijks gebruikt worden in een kapperszaak. Dit laat opnieuw vermoeden dat de kennis die u heeft niet authentiek, maar ingestudeerd is. In deze context kan uw jeugdige leeftijd evenmin als een mogelijke verklaring worden beschouwd aangezien dan juist zou mogen worden verwacht dat u kennis heeft van uw onmiddellijke leefwereld wat nu net niet het geval blijkt te zijn. Op basis van voorgaande vaststelling kan er geen geloof meer worden gehecht aan uw beweringen over uw verblijf in Afghanistan. Bijgevolg kan er ook geen enkel geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die u in uw regio van herkomst in die periode zou hebben meegemaakt en dient te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming. Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai en India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie. Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkenen een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat. Om die redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zich te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon. Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en uw vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de

asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen. Hij is van mening dat de bestreden beslissing de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet schendt. Hij stelt dat hij niet op de hoogte was van de verschillende haarmodellen omdat hij enkel het haar van kinderen mocht knippen. Hij stelt ook dat zijn oudere broer zich met het financiële gedeelte van de zaak bezighield en dat hun zaak geen begrafenissen deed. Verder benadrukt hij dat hij op de meeste vragen over zijn streek heeft kunnen antwoorden en wijst hij erop dat heel de provincie Nangarhar in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

2.2. De Raad is vooreerst van mening dat de bestreden beslissing de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen niet schendt. De motiveringsplicht, zoals vervat in deze wet, heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De artikelen 2 en 3 van deze wet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' houdt in dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de motiveringsplicht is bereikt. De beslissing is uitgebreid gemotiveerd, zodanig dat niet tot een onevenredigheid tussen beide kan worden besloten.

De Raad is verder van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad sluit zich aan bij het oordeel van de commissaris-generaal dat aan verzoekers beweerde herkomst geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker herinnert zich immers de aardbeving niet die zich in 2009 in zijn streek voordeed. Hij plaatst ook de aanslag op het districtshuis uit 2010 fout in de tijd. Verder kan hij de prijzen van het kapsalon dat hij samen met zijn broer uitbaatte enkel in de Pakistaanse munteenheid weergeven, niet in de Afghaanse munt. Verzoeker kent ook de namen van bekende Afghaanse haarstijlen niet en meent zelfs dat er geen specifieke namen zijn. Zijn betoog dat hij enkel het haar van kinderen mocht knippen, volstaat niet als verklaring. Van verzoeker mag immers worden verwacht dat hij de namen van bekende haarstijlen kent aangezien hij in een kapperszaak werkte. Bovendien vermeldde hij tijdens het gehoor niet dat hij enkel kinderen knipte en blijkt dit ook niet uit zijn antwoorden. Tot slot is verzoeker ook niet op de hoogte van de sociale positie van kappers in de Afghaanse samenleving in het verleden, wat opmerkelijk is aangezien zijn familie al sinds enkele generaties het beroep van kapper uitoefent. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij op de meeste vragen over zijn streek heeft kunnen antwoorden, maar hij geeft niet aan over welke vragen hij het dan heeft en hij toont ook niet aan dat hij deze kennis enkel kon verwerven door ginder te wonen en dat hij ze niet kon instuderen.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De vaststelling dat verzoeker de waarheid niet vertelt over waar hij voor zijn vertrek naar België verbleef, is van belang om de hoedanigheid van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te beoordelen. Het risico op vervolging en op ernstige schade moeten beoordeeld worden ten aanzien van het land waarvan verzoeker de nationaliteit bezit. Er is echter geen nood aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Bovendien verliest verzoeker zijn belang om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te vragen, als blijkt dat hij reeds in een ander land als vluchteling is erkend of in een andere lidstaat van de Europese Unie subsidiaire bescherming of een daaraan gelijkwaardige bescherming heeft verkregen. Er is ook geen nood aan bescherming als de asielzoeker afkomstig is uit een streek waar er geen risico op ernstige schade is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n streek te vestigen. Een asielzoeker die over zijn herkomst

ongeloofwaardige verklaringen aflegt, maakt dus niet aannemelijk dat hij vluchteling is of nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig september tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER